

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121203619
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121203619.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Nám. legionárov 5, Prešov, IČO: 42176778, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35807598, právne zastúpenej: Werner & Co., s.r.o., Stromová 54/A, Bratislava, o určenie zmluvných podmienok za neprijateľné, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 8. októbra 2021, č.k. 21C/43/2021-125, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania **p o t v r d z u j e.**

Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil (výrok I.) a rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 07.04.2011 domáhal určenia, že zmluvné podmienky v listine označenej ako „Rozhodcovská zmluva uzavretá podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní“ uvedené v Článku I., Článku II. a Článku III. bod 1., ktoré dojednáva žalovaná so spotrebiteľmi alebo podmienky s rovnakým významom sú neprijateľné, ďalej určenia, že zmluvné podmienky vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru ako súčasť zmlúv o úvere dojednávaných žalovanou so spotrebiteľmi: 1. Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, 2. Dohoda o vyplnení zmienek. 3. Dlužník je povinný v prípade porušenia svojich zmluvných povinností uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 312 eur (9.399,31 Sk) ktorá je určená na úhradu všetkých nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonaním úkonov smerujúcich k zabezpečeniu dlhu dlžníka, alebo podmienky s rovnakým významom sú neprijateľné. Podaním, doručeným súdu dňa 20.09.2021, zobral žalobca žalobu späť v celom rozsahu a žiadal konanie zastaviť z dôvodu, že došlo k zásadnej zmene právnej úpravy vedľajšieho účastníctva, ktoré bolo zrušené a v dobe podania žaloby neexistoval inštitút abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP, preto nemohli mať záujem takúto žalobu podať. Z týchto dôvodov žalobca navrhol na rozhodnutie o trovách konania aplikovať § 257 CSP. Vzhľadom na späťvzatie žaloby v celom rozsahu, súd v súlade s ust. § 145 a § 146 CSP so súhlasom žalovanej konanie zastavil.

3. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania súd konštatoval, že zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v § 256 ods. 1 CSP znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zaviniła, že vznikli. Pokiaľ bola dôvodná žaloba vzatá späť pre správanie druhej strany sporu, nesmú ísť trovy konania na ťarchu žalobcu, aj keď ten svojim prejavom vôle zastavenie konania vyvolal. V tomto prípade z procesného hľadiska žalobca zavinił, že sa konanie muselo zastaviť, keďže zobral svoju žalobu späť z dôvodu, že došlo k zásadnej zmene právnej úpravy vedľajšieho účastníctva, ktoré bolo zrušené a

v dobe podania žaloby neexistoval inštitút abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP, a nemohli mať záujem takúto žalobu podať. Žalobca teda zobral žalobu späť z iného dôvodu ako pre správanie žalovanej, preto v zmysle § 256 ods. 1 CSP je povinný nahradiť žalovanej trovy konania. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré mu umožňuje výnimočne z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, pričom ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Dôvod uvádzaný žalobcom a to skutočnosť, že došlo k zásadnej zmene právnej úpravy vedľajšieho účastníctva, ktoré bolo zrušené, vôbec s prejednávanou vecou nesúvisí, nakoľko žalobca od podania žaloby vystupuje v tomto konaní v procesnom postavení žalobcu, v čase podania žaloby inštitút vedľajšieho účastníctva existoval, avšak žiadny subjekt v procesnom postavení vedľajšieho účastníka v konaní nevystupoval a ani nevystupuje, preto je tento dôvod uvádzaný žalobcom irelevantný. Druhým dôvodom pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP podľa žalobcu má byť skutočnosť, že v dobe podania žaloby neexistoval inštitút abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP, preto nemohol mať záujem takúto žalobu podať. K tomuto súd uviedol, že žalobca je právnickou osobou, predmetom činnosti ktorej je ochrana spotrebiteľov, je to osoba odborne spôsobilá na túto oblasť práva, zastupuje spotrebiteľov v konaniach pred súdom, preto podanie nesprávnej žaloby nie je možné odôvodňovať nevedomosťou, resp. tým, že nemohli mať záujem takúto žalobu podať. Faktom však je, že žalobca ako osoba odborne spôsobilá v oblasti ochrany spotrebiteľa takúto žalobu podal a žalovaná bola nútená sa v konaní brániť, s čím jej vznikli trovy konania, preto tvrdenie o neexistencii záujmu žalobcu na podaní žaloby (aj vzhľadom na osobu žalobcu) nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa. Po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci, dospel súd k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP a preto súd rozhodol podľa ustanovenia § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti výroku II. tohto uznesenia podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil nesprávnosťou skutkových zistení súdu a nesprávnym právnym posúdením veci. Bol toho názoru, že súd mal o trovách konania rozhodovať pri aplikácii ust. § 257 CSP a to s prihliadnutím na individuálne okolnosti tohto prípadu a súčasne mal prihliadať na pomery žalovanej ako úspešnej strany sporu. Komplexným zhodnotením pomerov a to žalobcu, ktorý je združením, teda neziskovou organizáciou bez príjmu a zároveň žalovanej, ktorá je etablovanou obchodnou spoločnosťou na finančnom trhu, by súd zistil, že práve žalovaná je tým subjektom, ktorej majetkových pomerov sa rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov nedotkne takým závažným spôsobom, ako by tomu bolo uložením povinnosti náhrady trov konania žalobcovi, ktorý nedosahuje žiaden príjem. Odvolateľ súhlasí so zistením súdu, že samotná skutočnosť, že žalobca je združením na ochranu spotrebiteľov, nepostačuje na aplikáciu § 257 CSP, avšak odvolateľ vytýka súdu, že sa uspokojil len s týmto konštatovaním, bez jeho posúdenia v širších súvislostiach danej veci. Relatívne je aj konštatovanie o nedôvodne podanej žalobe. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že žalobu podal, keď neexistovala skoro žiadna judikatúra týkajúca sa problematiky ochrany spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami s ingerenciou združenia ako žalobcu a v tomto smere išlo o jeden z prvých pokusov v SR, pričom žalobu podal vo verejnom záujme na ochranu spotrebiteľov a nie v záujme združenia. Odvolateľ poukazuje na článok 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa ktorého únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov, prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. Procesná aktivita žalobcu teda evidentne súvisela s ochranou spotrebiteľov, ktorej sa priznáva význam pri zvyšovaní kvality života spotrebiteľov, pričom tu poukazuje žalobca na rozsudok Európskeho súdneho dvora Mostaza Claro C-168/05 a tiež na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES osobitne článok 3. Je toho názoru, že žaloba žalobcu zohrala v týchto ranných štádiách vznikania spotrebiteľského práva v SR svoju úlohu, následne boli podávané ďalšie žaloby a k dnešnému dňu možno konštatovať, že všetky zmluvné podmienky obsiahnuté v žalobe žalobcu už boli judikované ako neprijateľné. Podanie jeho žaloby teda malo svoj význam z hľadiska tvorby spotrebiteľského práva a z hľadiska dosahovania cieľov združenia pri ochrane slovenských spotrebiteľov. Preto si žalobca dovoľuje relativizovať zistenie súdu prvej inštancie o nedôvodne podanej žalobe a uvádzané skutočnosti považuje žalobca za postačujúce na to, aby boli posúdené ako dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Žalobca tiež dáva do pozornosti, že z dôb pred účinnosťou CSP, kedy ešte nebolo združeniam zakázané poskytovať slovenským spotrebiteľom pomoc vo verejnom záujme z vlastnej iniciatívy v postavení vedľajšieho účastníka v súdnych konaniach, boli paradoxne napriek úspechu spotrebiteľov v merite veci mnohými súdmi zaviazaní na náhradu trov konaní v prospech neúspešných obchodníkov, takže v súčasnosti sa proti združeniam vedú desiatky (v dôsledku nemajetnosti združenia

neúspešných) neukončených exekučných konaní. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý výrok uznesenia zmeniť a žalovanej náhradu trov konania nepriznať.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť. Žalovaná nesúhlasí s aplikáciou ust. § 257, keď dôvody pre jeho aplikáciu uvádzané žalobcom, sú jednak zmätočné a jednak sú len potvrdením toho, že žalobe žalobcu od počiatku nebolo možné vyhovieť a od počiatku bola nedôvodná. Predchádzajúca procesná úprava účinná v čase začatia konania (OSP), nepriznávala tzv. spotrebiteľskému združeniu právo žiadať určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, určiť neprijateľné zmluvné podmienky mohol súd ex offa v spore zo spotrebiteľskej zmluvy, teda v spore medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle § 153 ods. 3 OSP. Právna úprava vedľajšieho účasti naviac nemá žiaden právny dopad na žalobcu, nakoľko v konaní od počiatku vystupoval ako hlavný účastník konania. Ani podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nemá tzv. spotrebiteľské združenie právo domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, má len právo domáhať sa, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Ani skutočnosť, že nadobudnutím účinnosti CSP bolo zavedené konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach v zmysle § 301 CSP, kde je vecne príslušný krajský súd, nič nemení na tom, že vecná príslušnosť sa posudzuje podľa okolností v čase začatia konania. CSP abstraktnú kontrolu v spotrebiteľských zmluvách pripúšťa, a to vrátane určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, čo je ďalším dôvodom pre ktorý k späťvzatiu žaloby nemuselo dôjsť. Žalobca teda nebol nútený vziať žalobu späť v dôsledku zmeny právnej úpravy, ako sa to účelovo snaží zdôvodniť. Bol to žalobca, kto sa rozhodol začať súdne konanie voči žalovanej, ktorá sa musela v konaní brániť. Žalobca navyše uvádza v odvolaní úplne iné dôvody pre aplikáciu § 257 CSP a ide o neprípustnú novotu. Nie je namieste ani poukazovanie na údajne negatívne majetkové pomery žalobcu a skutočnosť, že sú voči nemu vedené desiatky exekučných konaní (čo svedčí o kvalite jeho činnosti) a na druhej strane na údajne priaznivé hospodárske pomery žalovanej. Žalovaná nebola tým, kto inicioval toto súdne konanie vopred odsúdené z procesných dôvodov na neúspech, ale bol to žalobca, ktorý by mal byť erudovaným subjektom v oblasti spotrebiteľského práva, keďže je zriadený na ochranu spotrebiteľov. Skutočnosť, že obsah zmlúv žalovanej podlieha určitej kritike, nemôže viesť k dôsledku, že žalovaná nemá právo na náhradu trov konania v globále. Žalovaná poukazuje tiež na postoj žalobcu v konaní, ktorý na podanej žalobe, od počiatku nedôvodnej, zotrval cca 10 rokov. Konštatovanie odvolateľa, že žalobca je neziskovou organizáciou, nemôže zakladať dôvod aplikácie ust. § 257 CSP, keďže pri generalizovaní tohto dôvodu, ako dôvodu hodného osobitného zreteľa, by sa vo všetkých sporoch, v ktorých je jednou zo strán sporu obdobný právny subjekt, potom aplikácia tohto ustanovenia stala pravidlom a nie výnimočným prípadom.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas oprávneným subjektom (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 357 písm. m/ CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože uznesenie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21C/43/2021 bolo určenie neprijateľnosti v žalobe špecifikovaných zmluvných podmienok v listine označenej ako „Rozhodcovská zmluva uzavretá podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní“ a neprijateľnosti v žalobe špecifikovaných zmluvných podmienok vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru ako súčasti zmlúv o úvere dojednávaných žalovanou so spotrebiteľmi, alebo podmienok s rovnakým významom, ktoré dojednáva žalovaná so spotrebiteľmi. Súd prvej inštancie konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby a o trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP keď zistil, že žalobca procesne zastavenie konania nakoľko zbral žalobu späť z iného dôvodu, ako pre správanie žalovanej a zároveň nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu § 257 CSP.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania.

9. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne posúdil okolnosti danej veci významné pre rozhodnutie o náhrade trov konania a na vec aplikoval správne ustanovenia zákona, ktoré aj správne vyložil. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej

inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý ani v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti spôsobilé zvrátiť rozhodnutie prvoinštančného súdu. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali pre jeho rozhodnutie relevanciu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v plnom rozsahu stotožňuje, pričom s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP naň v podrobnostiach odkazuje. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacej argumentácii žalobcu dopĺňa iba nasledovné:

10. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 CSP), ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie strany, ktorej procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v priebehu konania doručil súdu späťvzatie žaloby v celom rozsahu, ktoré odôvodnil tým, že došlo k zásadnej zmene právnej úpravy vedľajšieho účastníctva, ktoré bolo zrušené a v dobe podania žaloby neexistoval inštitút abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP preto nemohol mať záujem takúto žalobu podať. Z takto zdôvodneného späťvzatia žaloby je celkom zrejmé, že k späťvzatiu žaloby nedošlo pre správanie žalovaného a žalovanému tak prislúcha v zmysle § 256 ods. 1 CSP náhrada trov konania.

11. Výnimku zo zásady úspechu vo veci resp. zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie umožňuje ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Nakoľko použitie ust. § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia tohto ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania teda prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 261/2018-43 k otázke aplikácie ustanovenia § 257 CSP uviedol, že dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov... Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000)... Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch... Aj podľa ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03 či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia 257, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené." (I.ÚS153/2018).

12. Odvolací súd po zohľadnení uvedených teoretických východísk dospel k záveru, že v danej veci aplikovať § 257 CSP dôvodné nebolo, pretože nešlo o výnimočný prípad, ktorý by jeho použitie odôvodňovalo. Žalobca žiadal prihliadnuť na individuálne okolnosti tohto prípadu a tiež na majetkové pomery strán sporu. Výnimočnosť okolností daného prípadu má podľa neho spočívať v zámere sledovanom podanou žalobou, ktorú žalobca podal nie v záujme združenia ale v záujme ochrany spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, pričom zdôraznil, že tieto ciele sú podporované aj Európskou úniou a vyplývajú z jej právnych aktov i rozhodovacej činnosti. Žalobca

teda podával žalobu vo verejnom záujme, ktorú skutočnosť mal súd zohľadniť. K tejto argumentácii odvolací súd uvádza, že len dôvod verejného záujmu na strane žalobcu pri uplatňovaní podanej žaloby nie je sám osebe dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pre ktorý súd nemusí výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. M Cdo 14/99). Pokiaľ sa žalobca odvoláva na zásadnú zmenu právnej úpravy vedľajšieho účastníctva, ku ktorej došlo prijatím CSP po podaní žaloby, táto argumentácia je irelevantná, pretože žalobca nemá postavenie vedľajšieho účastníka. Rovnako neobstojí ako dôvod tvrdenie, že v dobe podania žaloby neexistoval inštitút abstraktnej kontroly v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP a žalobca nemohol mať záujem takúto žalobu podať, pričom odvolaciemu súdu nie je celkom zrejmé, ako uvedená úvaha môže zdôvodňovať v tomto prípade aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, zvlášť keď súčasná právna úprava abstraktnú kontrolu v spotrebiteľských zmluvách pripúšťa. Správne však prvoinštančný súd v tejto súvislosti pripomenul, že predmetom činnosti žalobcu je ochrana spotrebiteľov a je teda osoba odborne spôsobilá na túto oblasť práva a mala by vedieť, akú žalobu môže podať. Žalobca, ktorý je právnickou osobou si musí tak ako ktorýkoľvek iný subjekt práva, dopredu dobre zvážiť možné právne následky zahájenia súdneho konania, vrátane prípadného neúspechu v spore a s tým spojenou povinnosťou znášať trovy konania. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na relativitu konštatovania o nedôvodne podanej žalobe, odvolací súd pripomína, že nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva, takže otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol v meritórnom konaní úspešný alebo nie. V danom prípade je zrejmé, že žalobca sa svojho nároku v tomto konaní nedomohol. Treba súhlasiť aj s konštatovaním prvoinštančného súdu, že skutočnosť, že žalobca je neziskovou organizáciou, nemôže byť sama o sebe dôvodom na aplikáciu výnimočného § 257 CSP. Pokiaľ ide o tvrdenú nemajetnosť žalobcu, túto argumentáciu žalobca pre účely rozhodovania o náhrade trov konania tvrdil až v odvolacom konaní, preto sa súd prvej inštancie uvedenou okolnosťou pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezaoberal, navyše tvrdenia o nemajetnosti ani neboli žalobcom v odvolaní preukázané. Ak by tak i bolo, ustanovenie § 257 neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri náleží Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07), jeho použitie neodôvodňuje bez ďalšieho ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdoosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. V danom prípade spor vyvolal žalobca podanou žalobou a rovnako žalobca svojím späťvzatím po cca desiatich rokoch rozhodol o ukončení sporu bez meritórneho prejednania veci z dôvodov, ktoré neboli na strane žalovanej, pričom žalovanej nezostávalo iné, než sa v spore brániť.

13. Keďže ani odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, či výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, nakoľko v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).